

...

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.072/2025/10.

A felperes:

Felperes1

Cím1.

A felperes képviselője:

Dr. Láng Szilvia ügyvéd

Cím5.

Az alperesek:

alperes1 I. rendű

Cím2.

Alperes2 II. rendű

Cím3.

Alperes3 III. rendű

Cím3.

alperes4 IV. rendű

Cím2.

Alperes5 V. rendű

Cím2.

Az alperesek képviselője:

Dr. Kaszás Eszter ügyvéd, ügygondnok az I. rendű alperesért

cím6 I. emelet 4.

Dr. Hevesi Tamás ügyvéd a II-V. rendű alperesekért

cím7

A per tárgya:

osztalék kifizetése

Az elsőfokú bíróság:

Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

14.G.40.148/2024/33.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes ügygondnokának, dr. Kaszás Eszter ügyvédnek (cím6, I. emelet 4.) 100.000 (Százezer) forint + áfa összegű ügygondnoki díjat, valamint a II., és III. rendű alpereseknek 250.000-250.000 (Kétszázötvenezer-Kétszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) ítéletével a felperes keresetét – amelyben kérte az I-V. rendű alpereseket kötelezni arra, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a részére 11.000.000 forint osztalékot a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:88. § (2) bekezdése, 3:139. §-a és 3:151. § (2) bekezdése alapján – elutasította. Dr. Kaszás Eszter ügyvéd ügygondnoki díját 200.000 forint + áfa összegben állapította meg. Akként rendelkezett, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresi a Budapest Környéki Törvényszék Gazdasági Hivatalát, hogy az ügyszám7 elnöki letéti számon nyilvántartott 200.000 forint összegű ügygondnoki díjat utalja ki dr. Kaszás Eszter ügygondnoknak. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg dr. Kaszás Eszter ügyvéd részére további 54.000 forint összegű ügygondnoki díjat, valamint a II. és III. rendű alpereseknek 950.000 forint, a IV. és V. rendű alpereseknek 740.000 forint perköltséget.

[2] A határozata indokolásában a Ptk. 3:93. §-ára, 3:88. §-ára, 3:109. § (1) és (2) bekezdéseire, 3:139. § (2) bekezdésére, a 3:151. § (2) bekezdésére és a 3:154. §-ára utalt és a perben nem vitatott tényként állapította meg, hogy a II. és III. rendű alperesek az I. rendű alperes beltagjának, beltagnak, míg a IV. és V. rendű alperesek alperes4 beltagnak az örökösei.

[3] A per tárgyát képező osztalék kifizetésének jogalapja fennállta körében elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az I. rendű alperes legfőbb szerve döntött-e az osztalék kifizetéséről és rendelkezésre állnak-e az erről szóló legfőbb szervei határozatok.

[4] A létesítő okirat 17.4. pontja szerint alkalmazandó Ptk. 3:109. § (2) bekezdése alapján a nyereség felosztásáról, azaz az osztalék kifizetéséről szóló határozathozatal a legfőbb szerv kizárólagos hatáskörébe tartozik. Figyelemmel volt az EBH2009. 1971. számú elvi döntésre, amelynek értelmében az osztalékfizetésről szóló legfőbb szervei határozat meghozatalával a tag és a társaság közötti társasági jogviszony nem változik polgári jogi jogviszonnyá; a tag a tagi minőségéből eredően, a legfőbb szervei határozat alapján tarthat igényt az osztalék megfizetésre.

[5] Megállapította, hogy a felperes felhívás ellenére sem tudta bizonyítani, hogy az I. rendű alperes legfőbb szerve, a tagok gyűlése a 2014., 2015. és 2017. évi éves beszámoló elfogadásával egyidejűleg döntött a per tárgyát képező osztalék kifizetéséről is.

[6] A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az ezt igazoló dokumentumokkal csak az I. rendű alperes rendelkezik, mivel a felperes 2017. december 9. napjától az I. rendű alperes önálló képvisellel rendelkező ügyvezetője volt; kötelezettsége volt a legfőbb szerv határozatainak a nyilvántartása és megőrzése. A 2014. és 2015. évi beszámoló kiegészítő mellékleteit, valamint a tagok gyűlésének dátum nélküli határozataiból készült 2018. április 13-án kelt, a tagok vagy az ügyvezető aláírásával nem hitelesített kivonatot nem találta alkalmasnak az osztalékkövetelés jogalapjának a bizonyítására.

[7] Álláspontja szerint az osztalék iránti követelést tartozáselismerő nyilatkozatra nem lehet alapítani, ezért érdemben nem vizsgálta a 2020. január 26-i felszólító levél és a 2020. január 29-i tartozáselismerő nyilatkozat joghatás kiváltására alkalmas voltát.

[8] Mindezekre tekintettel a bizonyítási teher a Ptk. 6:26. §-a szerint nem fordult meg.

[9] Megállapította továbbá, hogy a felperes az osztalék kifizetése iránti igényét a tagi minőségére hivatkozással a Ptk. 3:88. § (1) és (2) bekezdéseire alapította, és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 4. § (2) és (3) bekezdései megsértésével jelentős tényt hallgatott el, amikor nem tájékoztatta a bíróságot arról, hogy a tagsági jogviszonyát még a keresetlevél benyújtása előtt, a 2024. május 3-án kelt (2024. május 27-én kézbesített) levelével felmondta, valamint a vezető tisztségviselői megbízatásáról is lemondott.

[10] A felperes által hivatkozott ügyszám6 számú jogerős döntést nem találta a perben irányadónak, mivel az tagsági jogviszony megszűnéséből eredő elszámolás iránti perben született.

[11] A felperes okirati bizonyítékokkal nem tudta alátámasztani az osztalék követelésének a jogalapját, ezért az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta az I-V. rendű alperesek elévülési kifogását, valamint mellőzte a IV. és V. rendű alperesek igazságügyi könyvszakértő kirendelésére tett bizonyítási indítványát is.

[12] A perköltség viseléséről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján rendelkezett. Az I. rendű alperest képviselő ügygondnok díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (3) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján – a pártfogó ügyvéd, az ügygondnok és a kirendelt védő részére megállapítható díjról szóló 32/2017. (XII. 27.) IM rendelet (a továbbiakban: Díjrendelet) 5. § (1) bekezdésére is figyelemmel 200.000 forint + áfa összegben állapította meg, és a Pp. 77. § (7) bekezdése alapján rendelkezett annak a kifizetéséről. A felperes által előlegezett 54.000 forint ügygondnoki díjat a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles megfizetni az ügygondnok részére.

[13] A II. és III. rendű alperesek ügyvédi munkadíját 950.000 forint összegben, míg a IV. és V. rendű alperesek ügyvédi munkadíját 740.000 forint összegben állapította meg az IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján, a csatolt megbízási szerződések szerint.

[14] A Pp. 78. § (3) bekezdése alapján rendelkezett a letétbe helyezett összeg kiutalásáról, valamint a díjkülönbözet megfizetéséről.

[15] Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, amelyben kérte elsődlegesen a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását; másodlagosan a megváltoztatását és az I-V. rendű alperesek kötelezését 11.000.000 forint összegű osztalék egyetemleges megfizetésére. Kérte a II-V. rendű alperesek jogi képviselője munkadíjának mérséklését a II. és III. rendű alperesek jogi képviselője vonatkozásában 475.000 forintra, míg a IV. és V. rendű alperesek jogi képviselője esetében 380.000 forintra, valamint az ügygondnoki díj megfizetése alóli mentesítését és az előlegezett ügygondnoki díj részére történő visszautalását. Kérte továbbá az I-V. rendű alpereseket kötelezni a perköltsége megfizetésére.

[16] Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéseként arra hivatkozott, hogy a Ptk. 3:158. § (2) bekezdése szerint az I. rendű alperes ügygondnokára vonatkozó kirendelési ok, az összeférhetetlenség megszűnt, azonban az elsőfokú bíróság az erre vonatkozó indítványa után sem mentette fel az ügygondnokot. E körben arra is utalt, hogy a vezetői tisztségről történt lemondását követően a kultág minősült az I. rendű alperes vezető tisztségviselőjének.

[17] Erre tekintettel az ügygondnoki díj megfizetésére kötelezése is jogsértő.

[18] Előadta, hogy az érdemi döntésben nem játszott szerepet az, hogy nem értesítette az elsőfokú bíróságot a tagsági jogviszonyának a megszűnéséről, illetve a vezető tisztségviselői pozícióról való lemondásáról. A Ptk. 3:147. § (1) bekezdésében, illetve a Ptk. 3:25. § (4) bekezdésében foglaltakra tekintettel a tagsági jogviszonya, valamint a vezetői tisztségviselői minősége is fennállt a per megindításának időpontjában. Az elsőfokú bíróság erről a tényről már a IV. és V. rendű alperesek ellenkérelméből értesülhetett, azonban ebben a körben nyilatkozattételre nem hívta fel, így nem tudhatta, hogy a bíróság ezt a tényt relevánsnak ítéli.

[19] Álláspontja szerint nemcsak a meghatározott formában kiállított legfőbb szervi határozatok becsatolása alkalmas annak igazolására, hogy az alperes legfőbb szerve döntött az osztalék kifizetéséről. A beszámolók kiegészítő mellékletei tartalmazzák az osztalék kifizetéséről való döntések tényét, a Fővárosi Ítéltábla ügyszám6 számú ítélete szerinti főkönyvi kivonat pedig a döntéseknek megfelelő összeget, a tagokkal szembeni kötelezettség előírását igazolja. Ezzel összefüggésben utalt a Budapest Környéki Törvényszék ügyszám5 számú határozatában foglaltakra, amelynek alapján nem a per felperesének kell bizonyítania a legfőbb szerv határozatainak a létezését. Hivatkozott arra is, hogy ebben az eljárásban a jelen eljárás tárgyát képező vagyontömeg kifejezetten osztalékként került rögzítésre. Álláspontja szerint nem kíván eltérő bizonyítást az, ha a tag érvényesíti az osztalék iránti igényét ahhoz képest, mint ha a tag örökösének kerül osztalék jogcímén megítélésre a társasági vagyon egy része; az osztalék minden esetben a tagsági jogviszonyra tekintettel jár.

[20] Állította, hogy az elsőfokú bíróság nem megfelelően mérlegelte a felek bizonyítási érdekét. A Ptk. 3:194. §-ára hivatkozással előadta, hogy az I. rendű alperest terhelte a legfőbb szerv határozatai benyújtásának kötelezettsége, mivel a társaság törvényes képviselőt az elsőfokú eljárás folyamán a Ptk. 3:158. § (2) bekezdése alapján a kültag látta el, a tagsági jogviszonya megszűnése folytán már nem is lett volna jogosultsága iratbetekintést, vagy másolat kiadását kérni az I. rendű alperestől.

[21] Megjegyezte, hogy kizárólag az I. rendű alperes hivatkozott az osztalék kifizetéséről döntő legfőbb szervi határozatok hiányára és kizárólag a 2014. és 2015. évi osztalékok tekintetében, a 2017. évi 3.000.000 forint osztalék vonatkozásában a határozat meglétét nem vitatta, így az elsőfokú bíróságnak a határozat meglétét ebben a vonatkozásban nem kellett volna vizsgálni.

[22] A II-V. rendű alperesek jogi képviselői munkadíját eltúlzottnak találta, kérte azoknak az IM rendelet 2. § (2) bekezdése szerinti mérséklését. Ezzel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy a jogi képviselők mindkét általuk képviselt fél nevében ugyanazokat a nyilatkozatokat tették és ugyanazokon a tárgyalásokon jelentek meg. Figyelemmel a két tárgyalási alkalomra, amelyek legfeljebb 1 órán át tartottak, a II. és III. rendű alperesek képviselői részére 475.000 forint, míg a IV. és V. rendű alperesek képviselője részére 380.000 forint ügyvédi munkadíj járhat.

[23] A felperes utólagos bizonyítás engedélyezése iránti kérelmet nyújtott be annak alátámasztására, hogy az I. rendű alperes ügygondnokának kirendelését meg kellett volna szüntetni, és csatolta a Budapest Környéki Törvényszék Cégbírósága 2025. április 8-án kelt Cgt.13-24-003045/9. számú végzését, hivatkozva annak indokolásában írtakra, amely szerint a társaságban maradt tag vezető tisztségviselőnek minősül.

[24] Az I. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségei megfizetésére kötelezését kérte.

[25] Előadta, hogy a Ptk. 3:109. § (1) és (2) bekezdései szerint az osztalék kifizetéséről a gazdasági társaság legfőbb szervének kell határoznia, amely határozatot a felperes sem a keresetéhez, sem azt követően nem csatolta, és más módon sem tudta bizonyítani, hogy a tagok gyűlése a 2014., 2015. és 2017. évi beszámolók elfogadásával egyidejűleg a per tárgyát képező osztalék kifizetéséről döntött volna. Ennek igazolására sem a beszámolók kiegészítő mellékletei, sem a dátum nélküli határozatokból készült, aláírás nélküli kivonat nem alkalmasak. A felperes 2017. december 9. napjától önálló képvisellel rendelkező ügyvezetője volt a társaságnak, így alaptalanul hivatkozott arra, hogy az adott dokumentumokkal nem rendelkezik.

[26] Állította, hogy a felperes által hivatkozott döntés elszámolási perben született, ezért az a jelen eljárásban nem lehet irányadó.

[27] Fenntartotta, hogy osztalék kifizetést nem lehet tartozáselismerő nyilatkozatra alapítani, ugyanakkor a felszólító levél és a tartozáselismerő nyilatkozat joghatás kiváltására nem alkalmasak.

[28] Kirívóan alaptalannak minősítette az ügygondnoki díj megfizetése alóli mentesülésre irányuló kérelmet, figyelemmel arra, hogy a felperes maga indítványozta az ügygondnok kirendelését és az ügygondnokot a Díjrendelet 1. § (1) bekezdése értelmében a munkadíj megilleti.

[29] A II-V. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben szintén az ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségük megfizetésére kötelezését kérték.

[30] Érdemben előadták, hogy – a felperes állításával ellentétben – az ügygondnok kirendelésére okot adó, a Ptk. 6:13. § (2) bekezdése és a Pp. 63. § (1) bekezdése szerinti érdekellentét a felperes tagsági és ügyvezetői jogviszonyának megszűnését követően is fennállt. A Ptk. 3:158. § (1) és (2) bekezdéseire utalással arra hivatkoztak, hogy a kültag a vezető tisztségviselői feladatok ellátására elfogadó nyilatkozatot nem tett, az ügyvezetői

feladatokat nem vállalta el, tehát az I. rendű alperes továbbra is törvényes képviselő nélkül maradt. E körben utaltak arra is, hogy a társaság iratanyaga a kültag részére többszöri kérése ellenére nem került átadásra.

[31] Erre tekintettel a felperes ügyvezetőségének fennállta alatt a Pp. 63. §-a alapján, míg annak megszűnését követően a Pp. 76. § c) pontja alapján helye volt az ügygondnok eljárásának.

[32] Állították, továbbá, hogy – a Pp. kifejezett rendelkezése hiányában – a felmentett ügygondnok eljárási cselekményeit a képviselt félnek utólagosan nem kell jóváhagynia, az ügygondnok kirendelése a teljes per vitelére kiterjedt, és az elsőfokú bíróság 2025. január 10-én, közvetlenül a tárgyalás berekesztése előtt értesült az ügygondnok felmentésének esetleges okáról.

[33] Előadták, hogy a felperes megalapozatlanul hivatkozik a bizonyítási szükséghelyezettel kapcsolatos eljárási szabálysértésre, mivel az I. rendű alperes iratanyagát nem adta át a kültag részére. Az elsőfokú eljárás során a felperes az elsőfokú bíróság felhívására nem hivatkozott az iratok teljeskörű átadásának a megtörténtére, hanem az iratok becsatolására kért határidőt.

[34] Irrelevánsnak minősítették, hogy az osztalék kifizetése a Ptk. 3:150. §-a alapján, vagy a Ptk. 3:88. §-a alapján történik-e, a Ptk. 3:109. § (2) bekezdése alapján ugyanis az osztalék kifizetése mindenképpen a társaság legfőbb szervének döntésén alapul.

[35] A felperes által hivatkozott ítéletben a bíróság elszámolás kérdésében hozott döntést, ez a jelen perben nem lehet irányadó; a tagsági jogviszony megszűnése esetén a volt taggal vagy örökösével való elszámolás alapja ugyanis a mérleg alapján kimutatható társasági vagyoni piaci értéke. Utaltak arra is, hogy osztalékokra kizárólagosan a társaság tagjai lehetnek jogosultak.

[36] Hivatkoztak arra is, hogy a felperesnek nem csak az osztalék megállapításáról szóló határozat meglétét, hanem az annak kifizetéséről való döntést is igazolnia kellett volna.

[37] Állításuk szerint a felperes visszaélészerűen gyakorolta a jogait, ugyanis tagként és ügyvezetőként szükségtelen volt pert indítania az osztalék megfizetése iránt, mivel az ezzel kapcsolatos döntésre lehetősége volt.

[38] Álláspontjuk szerint az ügyvédi munkadíj az elvégzendő munka mennyisége, nehézsége és időigénye alapján, megalapozottan került megállapításra, az nem eltúlzott.

[39] A fellebbezési ellenkérelmükhöz a kültag képviseletében eljáró ügyvédek és a felperes közötti levelezés anyagát csatolták annak igazolására, hogy a kültag nem vállalta el az I. rendű alperes képviseletét, valamint, hogy a céges okiratok a kérése ellenére nem kerültek a kültag részére átadásra.

[40] Az elsőfokú bíróság nem követett el a Pp. 380. §-a szerinti, kötelező hatályon kívül helyezésre vezető eljárási szabálysértést, ezért a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között bírálta felül.

[41] A fellebbezés megalapozatlan.

[42] A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen a felperes hatályon kívül helyezés és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítása iránti fellebbezési kérelmét bírálta el.

[43] A felperes az elsőfokú bíróság lényeges, az ügy érdemi eldöntésére is kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértéseként arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes vonatkozásában az ügygondnok kirendelésére okot adó körülmény megszűnt, ezért a Pp. 77. § (6) bekezdése alapján az I. rendű alperes ügygondnoka kirendelés alóli felmentésének lett volna helye.

[44] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperes erre az eljárási szabálysértésre hivatkozással nem kérheti az ítélet hatályon kívül helyezését, az alábbiak szerint.

[45] A fellebbezés az elsőfokú bíróság ítéletével okozott jogsérelem orvoslására szolgál. A Pp. 365. § (5) bekezdése értelmében a fél, illetve az, akire a határozat rendelkezést tartalmaz, fellebbezéssel élhet, azonban a fellebbezési jog csak a határozat rá vonatkozó része ellen illeti meg. Jogi evidencia, hogy a fellebbezéssel a fél azt a jogsérelmet tudja kiküszöbölni, amelyet a támadott határozat neki okozott, a jogorvoslati lehetőség kifejezetten az őt ért jogsérelem orvoslására szolgál.

[46] A felperes a hatályon kívül helyezés iránti fellebbezési kérelmében olyan eljárási szabálysértésre hivatkozott, amely kizárólag az I. rendű alperest érinthette, csak az ő eljárási lehetőségeinek a csorbulását okozhatta. Az a körülmény, hogy az I. rendű alperesnek az elsőfokú bíróság esetleges eljárási szabálysértése miatt nem volt lehetősége a perbeli képviseletének ellátására a saját maga által választott jogi képviselő részére megbízást adni, a felperes eljárási jogaira, lehetőségeire semmilyen kihatással nem volt. A felperes sem adta elő a fellebbezésében, hogy az általa hivatkozott eljárási szabálysértés a számára milyen jogsérelmet okozott. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a hivatkozott eljárási szabálysértés – annak megvalósulása esetén – a felperest semmilyen eljárási lehetőségtől nem fosztotta meg, annak következményeként a keresete nem esett kedvezőtlenebb elbírálás alá.

[47] Az érintett I. rendű alperes a teljes elsőfokú eljárás során és a fellebbezési ellenkérelmében sem hivatkozott az ügygondnok kirendelés alóli felmentésének a hiányára olyan eljárási szabálysértésként, amely őt hátrányosan érintette volna, amely által az eljárási lehetőségei csorbultak volna. Az I. rendű alperesnek a Pp. 2. § (1) bekezdése szerinti rendelkezési jogából következik az is, hogy csak ő jogosult eldönteni azt, hogy kíván-e élni az elsőfokú bíróság esetleges, kizárólag az ő eljárási jogait érintő eljárási szabálysértése miatt a jogorvoslati jogával. Az I. rendű alperes az őt esetlegesen ért jogsérelem miatt jogorvoslati kérelmet nem nyújtott be, az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértésére nem hivatkozott, ezért a felperes az őt semmilyen módon nem érintő jogsérelemre hivatkozással nem kérheti az ítéletnek az I. rendű alperesre hátrányosabb módon történő megváltoztatását.

[48] Mivel a kifejtettek szerint a felperes kizárólag az I. rendű alperes eljárási jogait érintő eljárási szabálysértésre nem hivatkozhat, a Fővárosi Ítéltábla mellőzte az eljárási szabálysértés tényleges megtörténtének és következményeinek a vizsgálatát és megállapította, hogy az ítélet hatályon kívül helyezésének ez okból nincs helye.

[49] Ugyanebből az okból a Fővárosi Ítéltábla mellőzte a felperesnek a hivatkozott eljárási szabálysértéssel kapcsolatos utólagos bizonyítás engedélyezése iránti kérelmének az érdemi elbírálását is.

[50] A másodlagos, az ítélet megváltoztatása iránti fellebbezési kérelem sem alapos. Az elsőfokú bíróság a tényeket megfelelően feltárta és azokból helytálló jogi következtetésre jutott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kifejtett indokaival egyetértett; azokat a fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelmekben foglaltakra is tekintettel az alábbiakkal egészíti ki.

[51] A Fővárosi Ítéltábla rögzíti, hogy az elsőfokú bíróság a kereset elutasítását az osztalék kifizetéséről való döntés bizonyítottságának a hiányára alapozta, emellett a felperes a Pp. 4. § (2) és (3) bekezdései szerinti eljárás-támogatási és igazmondási kötelezettsége megszegésének a megállapítása az elsőfokú bíróság érdemi döntésére kihatással nem volt; az ítélet indokolásából kitűnően az osztalék kifizetése iránti kereset elutasításának az oka nem a felperes tagsági jogviszonyának a per tartama alatti megszűnése. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla ezt a körülményt a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében nem vizsgálta.

[52] A felperes a keresetében az alperesek kötelezését 11.000.000 forint egyetemleges megfizetésére kifejezetten osztalék jogcímén, a keresetindításkor (fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem benyújtásakor) fennállt tagi minőségére hivatkozással kérte; ehhez az érvényesített joghoz a bíróság kötve van. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a létesítő okirat 17.4. pontja szerint alkalmazandó Ptk. 3:109. § (2) bekezdése értelmében a nyereség felosztásáról – és így az osztalék kifizetéséről – való döntés az I. rendű alperes legfőbb szervének, a tagok gyűlésének a hatáskörébe tartozott, az kizárólag ilyen határozattal történhetett. Ennek alapján a felperes a társasággal szemben osztalék címén

történő kifizetésre csak a legfőbb szerv határozata alapján tarthat igényt, az osztalékfizetési kötelezettség a tagok gyűlése határozatának a meghozatalával keletkezhet és válhat a társaság részéről teljesítendő, esedékes fizetési kötelezettséggé.

[53] A felperes az osztalék kifizetéséről döntő társasági határozatok meglétét állította, azonban ezt az állítását nem tudta kétséget kizáró módon alátámasztani az alábbiak szerint.

[54] A felperes állításával szemben az osztalék fizetési kötelezettséget bizonyító, osztalék kifizetéséről döntő társasági határozatok hiányára nem kizárólag az I. rendű alperes, hanem a IV. és V. rendű alperesek is hivatkoztak az elsőfokú eljárás során (13. sorszám alatti ellenkérelem 3. oldala és a 28. sorszámú válaszirat 1. oldal utolsó és 2. oldal első bekezdése), valamint az I. rendű alperes az ellenkérelmében nemcsak a 2014. és 2015., hanem a 2017. év vonatkozásában is vitássá tette az osztalékfizetésről szóló döntés meghozatalát (11. sorszámú ellenkérelem 5. oldal első bekezdése). A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az I., IV. és V. rendű alperesek vitatására tekintettel az igényt érvényesítő felperes bizonyítási érdeke volt annak igazolása, hogy az osztalék kifizetési kötelezettséget megteremtő legfőbb szervi határozatok meghozatala ténylegesen megtörtént.

[55] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását annyiban pontosítja, hogy a felperes a 2024. május 27-én kézbesített lemondása folytán ezen időponttól nem minősült az I. rendű alperes ügyvezetőjének és ettől kezdődően nem volt köteles a vezető tisztségviselői minőségénél fogva a társaság iratainak a megőrzésére és kezelésére.

[56] A felperes azonban a legfőbb szervi határozatok becsatolása körében a Pp. 265. § (2) bekezdés a) pontja szerinti bizonyítási szükséghelyzet fennálltát nem valószínűsítette, illetve ilyenre nem is hivatkozott.

[57] A Pp. 265. § (2) bekezdés a) pontja szerint a fél bizonyítási szükséghelyzetben van, ha valószínűsíti, hogy a bizonyítási indítványához nélkülözhetetlen adatokkal kizárólag az ellenérdekű fél rendelkezik, és igazolja, hogy az ezek megszerzéséhez szükséges intézkedéseket megtette.

[58] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a IV. és V. rendű alperesek a 13. sorszámú ellenkérelmükben bizonyítási szükséghelyzet fennálltát állították, és ennek alátámasztására hivatkoztak arra, hogy a felperes a lemondását követően a társaság iratanyagát a társaságnak nem adta át, és – egyebek mellett – a tagok ülésének a jegyzőkönyvei is az ellenérdekű fél felperes birtokában vannak. Ennek alapján kérték a felperest – más okiratok mellett – ezek becsatolására kötelezni. A felperes az iratanyag átadásának az elmaradását nem tette vitássá, hanem az elsőfokú bíróság 2024. november 8-án tartott tárgyaláson adott anyagi pervezetésére azt nyilatkozta, hogy tudomása szerint a legfőbb szerv határozatai nem állnak a rendelkezésére, de határidőt kért annak benyújtására. Az ezt követő, 24. sorszámú beadványához a legfőbb szerv határozatait nem csatolta, hanem akként nyilatkozott, hogy ilyen dokumentum nincs a birtokában, azonban a bizonyítási

szükséghelyzetre hivatkozásként értékelhető előadást ekkor sem tett, hanem arra hivatkozott, hogy a tartozáselismerő nyilatkozatra tekintettel a követelés fennállta vonatkozásában megfordul a bizonyítási teher.

[59] A Fővárosi Ítéltábla mindezek alapján azt állapította meg, hogy a felperes nem tette vitássá a IV. és V. rendű alpereseknek azt a tényállítását, hogy a felperes az I. rendű alperes iratait – köztük a tagok üléséről készült jegyzőkönyveket – a vezető tisztségviselői jogviszonyról történt lemondásával együtt nem adta át a társaság részére, a felperes a perben bizonyítási szükséghelyzet fennálltára nem hivatkozott, és nem is valószínűsítette, hogy a bizonyításhoz szükséges iratokkal kizárólagosan valamely ellenérdekű fél rendelkezne. Ennek alapján az osztalék kifizetési kötelezettséget megalapozó legfőbb szervi határozatok meghozatala tényének bizonyítása változatlanul a felperest terhelte.

[60] A Fővárosi Ítéltábla megállapította továbbá, hogy a felperes a fellebbezésében nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének azt a megállapítását, hogy az osztalék kifizetésére vonatkozó 2020. január 29-i tartozáselismerő nyilatkozat joghatás kiváltására alkalmatlan volt, így erre a bizonyítási terhet megfordító egyéb körülményként eredményesen nem hivatkozhat.

[61] A Fővárosi Ítéltábla azt is megállapította, hogy az osztalék kifizetéséről való legfőbb szervi határozat meghozatalát és ezáltal az osztalékfizetési kötelezettség fennálltát nem támaszthatja alá a felperes által hivatkozott, a Budapest Környéki Törvényszék előtt 14.G.40.364/2021. számon indult perben született, a Fővárosi Ítéltábla ügyszám6 számú jogerős ítélete, illetőleg az ott kifejtett indokolás sem. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben helytállóan rögzítette, hogy a felperes által hivatkozott ezen másik peres eljárás nem osztalék megfizetése, hanem tagsági jogviszony megszűnéséből eredő elszámolási igény érvényesítése iránt volt folyamatban. A felperes álláspontjával szemben ennek jelentősége van, mégpedig abból a szempontból, hogy az eltérő tényállítások és a különböző érvényesített jog alátámasztására eltérő bizonyítás lefolytatása volt szükséges, és a Fővárosi Ítéltábla az így lefolytatott bizonyítás eredményének az értékeléséhez a jelen perben nincs kötve. A korábbi perben az igazságügyi szakértő a társaság üzleti értékét számította ki, és e körben figyelembe vette a kiadni kért osztalékot is. Nincs nyoma azonban annak, hogy a korábbi perben az osztalék kifizetését elhatározó társasági határozatok meghozatala vitatott lett volna, amelyet a jelen perben az I., valamint a IV. és V. rendű alperesek kifejezetten vitássá tettek.

[62] Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes az osztalékfizetési kötelezettséget megalapozó legfőbb szervi határozatok meglétét kétséget kizáró módon csak maguknak a határozatoknak a becsatolásával tudta volna igazolni, arra sem a beszámolók kiegészítő mellékletei, sem a hitelesítés nélküli határozat-kivonat vagy a hivatkozott, más perben született jogerős ítélet nem alkalmasak.

[63] A Fővárosi Ítéltábla ezzel összefüggésben azt is megállapította, hogy a beszámolóknak a felperes által csatolt kiegészítő mellékletei a 2014. és a 2015. évekre

vonatkozóan tartalmaznak ugyan utalást osztalék előírására, azonban a kifizetésről való legfőbb szervi döntés megtörténtét és a kifizetés időpontját, a teljesítés esedékessé válását nem igazolják. A 2017. évi 3.000.000 forint osztalék esetében a felperes ilyen kiegészítő mellékletet sem csatolt; a kifizetéséről szóló határozat meghozatalát a hitelesítés, aláírás nélküli kivonat – mint azt az elsőfokú bíróság is rögzítette – nem bizonyítja.

[64] Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság nem tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a felperes nem bizonyította a követelése alapját képező, az osztalék kifizetéséről döntő társasági határozatok meghozatalát, és erre tekintettel helytállóan utasította el a keresetet.

[65] Az osztalék kifizetéséről történt legfőbb szervi döntés igazolásának hiányában a kereset megalapozatlan, ezért az elsőfokú bíróság szükségtelenként helytállóan mellőzte az elévülési kifogások vizsgálatát.

[66] A fellebbezésben felhozottak alapján a perköltségről való döntés tekintetében sem volt helye az ítélet megváltoztatásának.

[67] Magából a fellebbezésből is kitűnően az I. rendű alperes ügygondnokának a kirendelésekor a kirendelés feltételei fennálltak, az ügygondnok kirendelése ténylegesen megtörtént és az I. rendű alperes ügygondnoka a keresettel szemben érdemi ellenkérelmet nyújtott be, tárgyalásokon vett részt, nyilatkozatokat tett, az elsőfokú eljárásban végig részt vett. Ennek alapján az ügygondnoki díj megállapítása akkor is helytállóan történt, ha később esetleg az ügygondnok felmentésének lett volna helye. A felperes a fellebbezésében az ügygondnoki díj elsőfokú bíróság által megállapított mértékét nem kifogásolta, erre tekintettel az ügygondnoki díj megállapításának a mellőzésére irányuló fellebbezési kérelem megalapozatlan.

[68] Az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt, amikor a II. és III., illetve a IV. és V. rendű alperesek jogi képviselőinek ügyvédi munkadíját nem mérsékelte, és a felperes a fellebbezésében sem adott elő olyan okot, amelynek alapján a megbízási szerződésekben kikötött ügyvédi munkadíjak a perindításkor hatályban volt, ezért a jelen eljárásban még alkalmazandó IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján mérsékelendők lettek volna. A felperes állításával szemben a perköltség mérséklésére nem adhat alapot az, hogy a jogi képviselő több fél képviselőt is ellátja, a kikötött ügyvédi munkadíj mértékét ez a körülmény önmagában nem teszi aránytalanul eltúlzottá.

[69] Ennek alapján a Fővárosi Ítéltábla a II. és III., valamint a IV. és V. rendű alperesek perköltségeinek a mérséklésére irányuló fellebbezési kérelmet is megalapozatlannak találta.

[70] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a fentiek szerint kiegészített és pontosított indokolással helybenhagyta.

[71] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 364. §-a szerint alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes I-V. rendű alperesek felszámított másodfokú perköltségeinek a megfizetésére.

[72] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 364. §-a szerint alkalmazandó Pp. 77. § (7) bekezdése és 79. § (5) bekezdése alapján kötelezte a felperest az I. rendű alperes ügygondnoka díjának a megfizetésére. Az ügygondnoki díj mértékét a Díjrendelet 5. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján 100.000 forint + áfa mérsékelt összegben állapította meg figyelemmel arra, hogy a kifejtett ügygondnoki tevékenységgel, a 3 oldalas fellebbezési ellenkérelem elkészítésével ez az összeg áll arányban.

[73] A Fővárosi Ítéltábla a II. és III. rendű alperesek ügyvédi munkadíjból álló perköltségeit az IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a felszámított 250.000-250.000 forint mértékben állapította meg, míg a IV. és V. rendű alperesek javára a másodfokú perköltség megállapítását mellőzte, mivel a IV. és az V. rendű alperesek a másodfokú perköltségeiket a Pp. 364. §-a szerint alkalmazandó Pp. 80. § (2) bekezdésének megfelelően, a perköltség összegének megjelölésével és az azt alátámasztó megbízási szerződés csatolásával nem számították fel.

Budapest, 2025. június 24.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Kolozs Balázs s.k.

előadó bíró

Dr. Matosek Edina s.k.

bíró